

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Volumen ...**

Triplex Statvs; Ecclesiasticvs, Religiosus, & Sæcularis

**Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1663**

Caput 23. Circa professionis inualidæ ratificationem, & Religiosi
gestationem habitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80707](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80707)

Secl. II. de Societate Iesu Dubia. 239

ex superioris voluntate in pios vsus expendere.

DVBIVM XL.

Quipost biennij vota contraxit (iniquè quidem) obligationem iustitiæ faciendi sacra ex stipendio accepto, debetne, Missas ex Religionis præscripto dicendas iis præferre?

195 *Nonnulla pramitto.* **A**ccepisti pro Missis dicendis stipendium, quod quidem haud potest restituere cōferenti, quia id cōsumpsisti: teneris proculdubio ex iustitia Missas pro illa intentione offerre, sed dubiū exurgit, an debeas hæc sacra præferre sacris ex instituto debitis: Et quidē si eā obligationē cōtraxisti in sæculo, vel in nōnato, teneris ea sacra præferre sacris ex cōstitutione debitis, quia obligationē sacrorū ex instituto sibi cōpere nō potes in præiudiciū obligationis iustitiæ prins ortæ. Quæsierim verò, num, si post vota biennij hæc quis obligationē iustitiæ suscepit, debeat eas Missas, quorū stipendium accepit, nec potest restituere nullis ex Religionis præscripto dicendis præferre?

196 *Non debet præferre Missas ex stipendio.* Non debet, quia illis votis emissis ius Societas acquisivit in eius voluntatem, vt sacra in Religionē præscripta faceret, cui iuri nequit ex contractu à se inito derogare. Sic Sanch. l. 7. *De cal. c. 28. n. 23.*

197 *Missas ex obligatione stipendij debet præferre.* Debet quidem Missas ex obligatione stipendij accepti præferre, quia obligatio iustitiæ vtopotē gravior præferenda est obligationi de iustitiæ, & honestatis: At obligatio faciendi sacra à Religionē præscripta est obligatio tantum ex honestate, vel ad summū ex fidelitate: Ergo præferenda est illi stipendij accepti obligatio, quæ est planè iustitiæ. Ita palao 10. 3. d. 3. *pnn. 11. n. 11.*

198 *Hoc verius esse iudico, quia idem Sancius fatetur, inibi obligationem dicendi sacra ex præscripto Societatis esse ex honestate.* Cōcedo itaque Societate ex biennij votis ius in tuam voluntatē acquirere, vt sacra in Ordine præscripta facias: sed hoc debet intelligi, vt facias quando liber à iustitiæ obligatione existis. Nam si non obstante Religionis iure cōtrahere potes obligationem iustitiæ ex stipendio (male quidem) accepto: signum est planè, hanc obligationem religionis obligationi esse præferendam.

CAPVT XXIII.

Circa professionis invalidæ ratificationem, & Religiosi gestationem habitus.

DVBIVM XLI.

In Societate potestne esse ratificatio professionis, vel incorporationis invalidæ?

199 *Esse non potest rati.* **E**sse non potest, quia modus ordinarius ratificandi professionem invalidam est tacita professionis emissio. At in socie-

tate non datur tacita professio; cum scriptis scatio superiori tradendis proferatur. Ergo nō potest professionis, elise professionis, vel incorporationis invalidæ ratificatio, sic nonnulli.

Potest quidem, & vere est in societate professio, vel incorporationis invalidæ reparatio, quia hæc non solum iure antiquo, sed & novo. Trident. sess. 25. c. 19. *de Regularib.* taciturnitate quinquenonij approbata est in fauorem status Regularis, & in pacem, ac quietem Religiosorum, à quo iure Societas excepta nō est, nec excipi oportebat. Ita Suar. t. 4. *de Relig. tr. 10. l. 3. cap. 8. num. 5.*

Hoc plane dicendum. Cui non obstat, professio, seu incorporationē tacitam in Societate locum non habere. Nam hoc est verū de professione, seu incorporatione tacita, quæ primo ac per se sit scilicet vero quæ sit ad reparationem professionis, seu incorporationis invalidæ. Cum enim de hac reparatione nil societas disposuerit, & Tridentinum in suo generali decreto societatem non exceperit, sit planè voluisse eam comprehendere.

DVBIVM XLII.

Religiosi Societatis iam professi, quam non professi, si temerè habitum dimittant, incurruntne, & non incurrunt excommunicationem?

202 **V**idimus scilicet 1. Religiosis interdictū esse reneratam habitus dimissionem sub Status pœna excommunicationis ipso facto incurrendi *Cap. V. periculosa Ne clerici, vel Monachi in 6. D. theulitas autem est de Religiosis Societatis Iesu tã professi, quā nō professi nū si temerè habitū dimittant delinquāt lechallier & excommunicationē præfatam incurrat?*

203 *Non incurrunt.* Quia Societas nullam specialem habitum habet, sed communem & vsui patriæ accommodatū. *constit. p. 6. c. 2. n. 15.* At præfato textu supponitur, professos dimittentes suæ Religionis habitum, specialem indumentum habere, quo à cæteris distinguatur. Aliàs ex illius depositione occasionem vagandi nō habebūt, si Sanch. l. 6. *De cal. c. 8. n. 70.*

Incurrunt quidē, sub illo decreto contenti, quia esto non habeant habitum vnicum, & specialem, quo vbiq; terrarū vti deberent: tamen tamen vti habitu honesto Clericorū illius regionis. Ergo si hunc dimittunt, & sæculari veste induunt, proprium suæ Religionis dimittunt habitum, ita Ferdin. à Castro, 3. d. 4. *de statu Relig. pnn. 6. n. 2.*

Hanc eligo probabiliorē sententiam. Nam si Societatis Religiosi sub illo Concilij decreto non cōprehenduntur, per se non cōmittent vllam culpam, temere habitū depolnentes, & inducentes sæcularem; cum iure naturali habitus Religiosi dimissio, stante firmo proposito non retrodendi ab statu prohibita non sit. Quod quidem durum est, & vagandi materiā latius aptā exhibet. Et licet textus de professis loquatur, id fecit gratia frequentioris vsus: & quia eo tempore nullus erat Religiosus à nominis distinctus, qui tacitè vel expresse professus non esset.

Ad